

[Kirkegaard.]

arbejde under, end ungdommen har i dag. Derfor er en sådan nedsættelse af de faste skatter en urimelighed.

Niels Andersen: Jeg vil rent indledningsvis gerne sige tak til forespørgerne, fordi de har givet anledning til, at de problemer, der knytter sig til ejendomsbeskatningen, bliver taget op til debat i folketinget og belyst for befolkningen.

Sandheden er jo den, at både venstre og Landboforeningerne efterhånden har kørt dette spørgsmål så hårdt op, at man til en vis grad er tilbøjelig til at hævde, at venstre efterhånden bygger hele sin faktiske politik på bekæmpelse af ejendomsbeskatningen. Det vil altså sige, at venstre følger linjen op fra 1903, da partiet gjorde den fundamentale fejl at gå fra beskatning af jordværdierne over til indkomstbeskatning, hvilket har ført os frem til den kolossale skattebyrde, vi har i dag, og som tynger os så stærkt. Man svigter altså inden for venstre ikke den linje, som man lagde an allerede så tidligt som i 1903.

Hertil kommer, at organisationen af landmænd med Pinstrup i spidsen har opfordret de folkevalgte forsamlinger i kommuner og amtsråd til at ændre ligningsforholdet mellem skatten på fast ejendom og på indkomst. Det kan i sig selv være betænkeligt, at sådanne uansvarlige organisationer virkelig er i stand til at øve en så afgørende indflydelse af politisk karakter. I denne forbindelse undrer det mig dog noget, at der, når både venstre og Landboforeningerne har opfordret amtsrådene til at gribe ind, da ikke er grebet ind i flere tilfælde, end der er. Dette bekræfter for så vidt — hvad jeg før har nævnt i tinget — at der også findes fornuftige venstrefolk, men de sidder ude i amtsrådene. Det ville i og for sig være rart, om nogle af disse fornuftige venstrefolk ude i amtsrådene ville påvirke venstrefolkene her i tinget, således at der blev noget mere overensstemmelse på dette område.

Det fundamentale i denne debat er: hvilken betydning har omlægningen af ligningsforholdet ude i kommunerne? Her synes jeg det er overordentlig vigtigt at få slået fast, at hvis nettoudbyttet mindskes for kommunernes beboere, fordi indkomst-

beskatningen øges, ja, så er det ganske sikkert, at det ad åre vil medføre, at omkostningsniveauet stiger, ganske simpelt fordi dyrlægen så kommer og skal have højere honorar; købmanden skal også nok vide at få kompensation for den højere skat, og tjenestekarlen skal såmænd også nok vide at forlange højere løn, når indkomstbeskatningen bliver så meget højere, altså alt sammen forhold, som vil betyde en forøgelse af omkostningsniveauet også for landmanden, samtidig med at også landmanden kommer til at skulle svare en højere indkomstskat — netop den forhøjelse af omkostningsniveauet, som vi alle sammen er enige om at holde nede og skal holde nede for at have den fornødne konkurrenceevne; det vil stige ved en omlægning af ligningsforholdet, som begunstiger den faste ejendomsbeskatning.

Dertil kommer endvidere, at en omlægning fra mindre ejendomsbeskatning til øget indkomstbeskatning i særlig grad vil ramme lønmodtagere og mindre ejendomsbesiddere i en kommune; den vil i særlig grad ramme de unge, som for nylig har erhvervet sig fast ejendom. De skal ganske simpelt tilvejebringe de penge, de skal bruge til afdrag på og renter af den gæld, de har pådraget sig, samtidig med at de skal have et eksistensminimum at leve af. De har ikke den fordel, som gamle ejendomsbesiddere har, at de kan holde deres indkomst nogenlunde nede, således at deres opgivelser bliver antaget som sandsynlige af ligningsmyndighederne. Det bliver ungdommen, der kommer til at svare den høje indkomstbeskatning, medens de gamle ejendomsbesiddere slipper lettere, såfremt man mindsker ejendomsbeskatningen. Det finder vi fra vor side er urimeligt, samtidig med at vi må fremhæve, at beskatningen af jorden er med til at nedsætte priserne på jorden, sådan at det bliver lettere for den kommende generation at komme i egen bedrift.

Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen talte så meget om, at det var urimeligt, at man skulle udskrive disse skatter efter det behov, der forelå, og kaldte det for en særskat. I denne udtalelse ligger der for så vidt en indirekte anerkendelse af, at selve grundskyldstanken, hvorefter man lægger en afgift på jorden, er rigtig. Det er i og for sig et meget stort fremskridt, at det